

[Hauch.]

paa Forhaand, ganske sikker paa, at man bør gaa den Vej med Rentetilskud for Konsekvensernes Skyld; men ogsaa det vil man jo faa Lejlighed til at tage Stilling til, naar Spørgsmaalet bliver udredet, hvad jeg, som sagt, finder meget ønskeligt.

Jeg tror, det var den ærede Ordfører for det radikale Parti, der overfor den højtærede Finansminister fremdrog, at det, der foregik her, var et Udtryk for Sparsommelighed fra den højtærede Finansministers Side. Jeg maa melde mig fra i saa Henseende. Jeg kan ikke finde, at dette Forslag i og for sig har noget med Sparsommelighed at gøre, for det, der sker her, er, at man formindsker Indtægtsmulighederne. Det kan være paaskønnelsesværdigt, fordi det kan være ønskeligt, og det kan maaske tvinge den højtærede Finansminister til Sparsommelighed paa andre Omraader, hvor han er meget haardt trængt, saa det kan ende i Sparsommelighed, men i den Skikkelse, hvori Forslaget her foreligger, har det ikke direkte noget med Sparsommelighed at gøre. Tværtimod betyder det, som sagt, en Formindskelse af Indtægtsmulighederne, og det virker i Virkeligheden overfor Status som en Udgift.

Schovelin: Jeg ønsker at sige, at den højtærede Finansminister efter min Mening har fuldkommen Ret i, at dette Lovforslag vilde have tabt sin Betydning, hvis det ikke havde indskrænket sig til, som det nu altsaa har det, for at bruge Ministerens eget Udtryk, at trække denne enkelte Linie op, nemlig at Renten bør ned. Hvis man havde skubbet et Stykke Tilskudspolitik med ind i det, vilde det meget let have kunnet forfejle sit Maal.

Jeg er ogsaa, saa vidt jeg har forstaaet den højtærede Finansminister, enig med ham om Ønskeligheden i, at man kunde bevæge Kreditforeningerne til at standse 5 pCt.s Serieerne som et meget vigtigt Led i de kommende Bestræbelser for at trykke Rentefoden ned i Niveau med den internationale Rentefod.

De Bemærkninger, som det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) fremsatte paa det radikale Partis Vegne om Ministerens Sparsommelighed, har den ærede foregaaende Taler allerede svaret paa. Jeg maa sige for mit Vedkommende, at selv om den højtærede Finansminister virkelig skulde slaa ind paa det, man i Ordets egentligste Forstand kalder Sparsommelighed, saa gør een Svale ingen Sommer, og der kunde maaske som i et tidligere

radikalt Ministerium — der sidder jo ogsaa i dette Ministerium radikale Ministre — være et og andet Sugerør, saaledes at alle Finansministerens Bestræbelser blev illusoriske.

Veistrup: Maa jeg først sige til det ærede Medlem, der talte paa Partiet Venstres Vegne (Hauch), at jeg har ingenlunde rost den højtærede Finansminister for Sparsommelighed (*Schovelin*: Jeg heller ikke!). Ja, saadan forstod jeg det ærede Medlem. Jeg er ogsaa temmelig vis paa, at det forholder sig saadan, og jeg synes, det er kedeligt, at det ærede Medlem nu begynder at trække i Land paa en saadan Udtalelse. Men naar det ærede Medlem, der talte paa Partiet Venstres Vegne, kom ind paa dette, at jeg skulde have rost Ministeren for Sparsommelighed, saa er det maaske, fordi det ærede Medlem har gaaet rundt med den Opfattelse og givet den Udtryk; men jeg for mit Vedkommende har ikke udtalt noget som helst herom.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 13. November 1926 om Foranstaltninger mod Smugleri m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 8437; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 695).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

N. K. Kristensen: Det foreliggende Lovforslag om Tillæg til Lov af 13. November 1926 om Foranstaltninger mod Smugleri m. v. er fremkommet, fordi det har vist sig, at Loven af 1926 ikke i alle Tilfælde har kunnet ramme de Personer, der driver Smuglerier i større Stil, og vi er sikkert alle enige om, at Loven bør være saadan affattet, at de Folk, som øver en saadan Virksomhed, kan rammes.

Det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, at der i Norge er vedtaget en lignende Lov, og at den norske Regering har forespurgt, om vi ikke her i Danmark kunde gennemføre tilsvarende Bestemmelser, som Norge allerede i 1926 har fastsat